

tény költő is ide nyilatkozott: „Alapjában csak imádságok vannak.” Számunkra, keresztyény hívők számára az ima annak az egzisztenciának kifejezése, amelyet csak úgy tudunk meg-

érteni és szeretni, ha hittel odakapcsolódunk ahhoz az Istenhez, aki — mint Szent Pál oly gyönyörűen mondja (Kol. 1, 17) — „mindent megelőz” és akiben „létezik minden”.

A KIS ÚT

„A Szentlélek világosság és erő. Ő teszi, hogy meg tudjuk különböztetni az igazat a hamistól, a jót a rossztól. Mint nagyítóüveg a tárgyakat, a Szentlélek nagynak láttatja velünk a jót és rosszat. A Szentlélekkel az ember mindent nagyban lát: látjuk Istenét végzett legkisebb cselekedeteink nagyságát. Mint az óras nagyítójával tisztán látja az óra legkisebb kerékszerkezetét, a Szentlélek világosságával mi is kivesszük szegény életünk legapróbb részleteit is. Bizony a legcsekélyebb tökéletlenségek nagynak tűnnek föl és a legcsekélyebb bűnök elrettentenek...

Ha kérdeznénk a kárhozottaktól: miért vagytok a pokolban? — ezt felelnék: Mert ellenálltunk a Szentléleknek. — És ha a szenteket kérdeznénk: Miért jutottatok a mennyországba? — így felelnék: Mert hallgattunk a Szentlélekre...

A Szentlélek erő. A Szentlélek tartotta fenn Stilita Szent Simont az oszlopon. Ő adott kitartást a vértanúknak. Nélküle elhullottak volna, mint a falevelek. Mikor meggyújtották alattuk a máglyát, a Szentlélek vette el a tűz melegét az istenszeretet forróságával...

A Szentlélek olyan, mint az ember, kinek pompás kocsija és lova van s ajánlkozik, hogy Párizsba visz minket. Csak azt kell mondanunk: igen — és beszállhatunk. Igent mondani már csak könnyű dolog! A Szentlélek az égbe akar vinni minket. Csak mondjunk igent és engedjük, hogy vezessen.”

(Vianney Szent János. Monin-Vác: Szól az Arsi Szent 42—45.)

Amit Vianney Szent János e fölségesen egyszerű szavakkal, mint nagy-szerű élettapasztalatot mond el, azt körülbelül a következő idézetekkel szoktam prédikálni: „Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek: az igazság Lelkét, aki mindörökké veletek marad”. „Mikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő tanúságot tesz rólam. Ti is tegyetek tanúságot rólam”. „Amikor eljön, vádlón bizonyítja majd a világnak a bűnt, az igazságot és az ítéletet.” „Még sok mondanivalóm volna, nem vagytok azonban elég erősek hozzá. De amikor eljön ő, az Igazság Lelke, élvezet titeket a teljes igazságra.” „A Vigasztaló pedig, akit az Atya nevében küld, megtanít majd mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” (Ján. 14, 15 k; 15, 26; 16, 8, 12 k; 14, 26.) — Ezek szólnak arról, mily nagy-szerű világosság a bennünk lakó és dolgozó Szentlélek.

A következő idézetek a bennünk működő isteni erőnek hirdetik Őt: „Én pedig elküldöm rátok Atyám megígért ajándékát. Maradjatok a városban, amíg erő a magasságból nem tölt el titeket.” (Luk. 24, 49.) „Mikor a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök, úgyhogy tanúságot tesztek majd rólam.” (Csel. 1, 8.) — Az Úr Jézus által megígért Erő kiáradását mutatja be szemléletesen az Apostolok Cselekedeteinek 2. fejezete, Szent Pál pedig így magyarázza: „Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által.” (Róm. 5, 5.)

A Szent, aki naponként 12—14 órát töltött a gyónatárszékében (papi életének közel háromnegyed részét), talán mindenkinél mélyebben látott az emberi lélekbe. A lélek mélyén mindig azt a pontot figyelte, ahol a lélek az Istennel találkozik. E pont a közönséges szemlélő számára megközelíthetetlen, mint maga az Isten, aki „megközelíthetetlen világosságban lakik”. (1 Tim. 6, 16.) Az Arsi Plébános a

Szentlélek fényénél úgy szemlélte az emberi lélek e legmélyét, mint az órás, akit nagytóval nézi az óra szerkezetét. Állandóan figyelhette, hogyan vezet rá az igazság Lelke az emberi lelket az Úr Jézus által hirdetett igazságra s hogyan teszi komollyá az ítélet gondolatával. Számtalanszor tapasztalta, miképpen mutatja meg a világ gondoljaiban vagy örömeiben elmerült embernek a bűneit, amelyek eddig elszakították őt Istentől. Napról napra gyönyörködhetett a legszebb Fény tündöklésében, amely megvilágítja az emberek számára a mennyországba vezető utat.

Számára az égi „Erő”-ről szóló tanítás nem szent elmélet volt. Érezte a Szentlélek erejét, amely naponként tömegesen hozta gyóntatószékéhez a bűnösöket. Élvezte az isteni Erő legnagyobb szerűbb működését: amint kiemeli az emberi lelket bűneiből. Nincs is fontosabb erő kifejtés ennél a földön! — Az embernek nem sok szerepe van itt: csak nem szabad ellenállni a Szentléleknek. (Csel. 7, 51.) Igent kell mondani arra, mit a Szentlélek tenni akar.

Ha akarjuk, hogy életünk Kis Útja valóban Istenhez vezető út legyen, bennünket is a Szentléleknek kell megvilágítania és mozgatnia. Ő legyen a Kis Út reflektora és motorja. Minden más kérdés mellékes életünk útjával kapcsolatban. Mередek az út vagy síkságon vezet? Szép vidéken halad vagy sivatagban? Repülőgépen megyünk-e vagy rozstart szekerén? Királyi az öltözetünk vagy koldustarisznya lóg a nyakunkban? Ha a „Boldogító szende Fény” nem világít, nem megyünk Isten felé. Ereje nélkül egy lépést sem tehetünk.

„A Lelket ki ne oltásátok!” (1 Tesz. 5, 19.) — Szent Pál vészkiáltását nem kell azok felé ismételnünk, akik a Kis Úton járnak. Gyermekek koromban mindig szomorúan néztem az oltárt, amikor a sekrestyés a csúnya, fekete kis „disznókörmöt” ráhúzta a gyertyára és kioltotta a fényét. Az élet legborzasztóbb valósága számomra ma ez, amikor a pokoli sekrestyés kioltja egy emberi lélekből a Szentlélek fényét és kikapcsolja egy emberi életből az Isten erejét.

A teológusok ma kezdenek visszatérni a Szentírás és a Szentatyák fölfogásához: a Szentlélek bennünk-laká-

sát nem a megszentelő kegyelem „következményének” nézzük, hanem fordítva. — Milyen jó lenne, ha az emberek is így gondolkodnának és beszélnének. Nem a kegyelem vagy a halálos bűn állapotáról lenne szó, hanem a Szentlélek tartózkodásáról bennünk, vagy fényének és erejének kioltásáról. Vagy helyesebben: a kioltásról soha nem lenne szó, hanem mindig a legnagyobb gondossággal marasztalnák magukban a „lélek édes Vendégét”.

Milyen boldog út is a Kis Út: soha nem járunk rajta „árván”, egyedül. Tudjuk, hogy Jézusnál is jobb Vigasztaló kísér állandóan. (Ján. 16, 7.) A Szentháromság nem győzi kívánni, hogy a másvilágon a miénk legyen. Foglalójaként és zálogul lakik bennünk már itt a földön is a Szentlélek. (Ef. 1, 14; 2 Kor. 1, 22.) „Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok és Isten Lelke lakik benneteket?” „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma?” (1 Kor. 3, 16; 6, 19.) A Szentlélek a megbérmált igaz ember lelkében (sőt testében is!) állandóan úgy tartózkodik, mint az Úr Jézus van bennünk a szentáldozás után. Vajon igazán tudjuk ezt? Ha igazán meggyőződésünk ez, akkor vigyázunk rá, hogy ne szomorítsuk meg Őt. (Ef. 4, 30.) Akkor az élet valóságait mindig fényénél nézzük és minden igyekezetünkkel belekapcsolódunk bennünk dolgozó erejébe. Ezenfelül azonban igyekezzünk az én és Te egészen közvetlen személyes kapcsolatát ápolni. Szoktunk Vele úgy beszélgetni, mint az Úr Jézussal a szentáldozás után? Bármikor megtehetjük, de főként akkor forduljunk Hozzá egészen egyszerű és közvetlen szavakkal, amikor több világosságra és nagyobb erőre van szükségünk az életünk útján.

A kereszténység a személyes Istenkapcsolat vallása. A Szentháromság azért mutatkozik be nekünk a kinyilatkoztatásban, hogy személyes kapcsolatba juthassunk Vele. Az Öszövény emberének nem mutatkozott be személyesen az Isten. Bármennyire kérte Mózes: „Mutasd meg nékem arcomat!” — a válasz ez volt: „Arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon”. (II. Móz. 33, 13; 20.) A bambergi székesegyház királyi kapuján ezért áb-

rázolta a középkori szobrász a Zsinagoga arcát elfátyolozottan.

Az Újszövetségben nagyobb a legkisebb is az Ószövetség Legnagyobbjánál. (Mt. 11, 11.) mert személyesen mutatkozott be nekünk az Isten és a bennünk lakó Szentlélek által már itt a földön is állandó személyes kapcsolata-

tot akar velünk tartani. Szégyenese nyújtja, amire itt az úton legnagyobb szükségünk van: a világo sságot és az erőt. Tőlünk csak annyit vár, hogy elfogadjuk segítő kezét: igen-t mondjunk arra, amit Ő velünk tenni akar.

Rajz Mihály

NAPLÓ

BRUGGEEI EMLÉKEK. Almaim gyakori témája ez a bájos flamand városka. Először 1924-ben láttam, másodszor 1957 májusában, amikor európai utam egyik fontos állomásává avattam.

52.000 lakosa van; a nyugatflamand provincia fővárosa, püspöki székhelyvel. Fontos idegenforgalmi állomás. A festői környezetű kanállissal, ódon házaival, kerti sétányaival, művészi harangjátékával és számos történelmi létesítményével hívja magára a figyelmet. A 13—15. században épült Belfried toronyban nyert elhelyezést az a 47 harang, amelynek szépséges játéka olyan mély hatást gyakorol a hallgatóra. A múzeumok bemutatják a flamand festők és kézművesek legkiválóbb alkotásainak egész sorát. Itt van Belgium legősibb városháza, amely 1376-ban épült. A Sz. Salvator székesegyház üvegfestményeivel és gobelinjeivel, múzeuma pedig a régi flamand mesterek munkáival tűnik fel. A nevezetességek sorába tartozik a gótstílusú Szent Jakab templom, a reneszánsz stílusú Szent Anna templom és a Jeruzsálem templom.

A hagyomány és hiteles feljegyzések tanúsága szerint a bruggei Szent Vér Bazilikában őrzik Krisztus Urunk Szent Vérének. A belga püspöki kar jelenlétében minden esztendőben hatalmas ünnepeket rendeznek, ahol a zárandokok tízezrei hódolnak a Legszentebb Vér emlékének. A város ilyenkor ünnepi díszbe öltözik; este a fényárban úszó utcákon szentségi körmenetben viszik körül a szent Erekljét, s a hívek mély áhítattal imádkoznak az emberiség igaz békéjéért.

Mit tudunk a Szent Vér történetéről? Az erekljét Thierry flandriai gróf kapta ajándékba és azt az akkori Szent Basile kápolnában helyezték el, amely a grófi kastélyhoz tartozott. Később harmadrend alakult a tiszteletére. Az akkori idők krónikása, Ipérius ezt írja róla: „Amikor Theodorik, Flandria grófja visszatért a Szentföldről, felesége, Szibilla Jeruzsálemben maradt, hogy mindhaláláig ott szolgáljon Istennek. E nő Fulkon volt jeruzsálemi király leánya és Baudouin akkori jeruzsálemi király nővére volt. Miután férjével Jeruzsálembé érkezett, idejét a betegek ápolásával töltötte a kórházban, sajátkezűleg mosta és kötözte a legcsúnyább sebeket. Testvéreinek és barátainak unszolására nagynehezen megszerezte férje beleegyezését ahhoz, hogy élete végéig ebben a munkában maradjon. A jeruzsálemi király, hogy Theodorik jószágát meghálálja, valamint e nemes gesztusért némi kárpótlást adjon, sok ajándékkal halmozta el a grófit, többek között neki ajándékozta a püspökök és hercegek beleegyezésével Jézus Krisztus Vérének nagy részét, amit Theodorik a Szent Bertin-i apát, Leó kezeire bízott és 1148-ban Bruggeba szállíttatott. Ez annak a vérnek egy része, amit Arimathiai József gyűjtött össze, amikor Krisztus testét megmosta és a sebeket borító vért eltávolította. Leó ezt a vért egy erekljetartóban állandóan nyakában hordta és később a flandriai gróf bruggei kápolnájában helyezte el.”

Az ereklje kultusza visszanyúlik a messzi idők távlatába. A palesztiniai egyház hagyományai és a VII. és XI. századbeli írásos emlékek szerint a szent vért az apostolok tanítványai őrizték meg más erekljékkal együtt. Ezt a hagyományt csodálatos gyógyulások is megerősítették. Rendkívüli jelenségek is kísérték a szent Vér erekljét. Jean d'Ypres szerint a Vér az első esztendőben (1148 után) alvadt állapotban volt látható a hét minden napján, csupán pén-